

CON VUI THÌ CHA MẸ VUI: ĐỪNG ĐỂ CON BẠN LÀ NẠN NHÂN BẠO LỰC TINH THẦN CỦA CHÍNH BẠN

Tác giả bài viết: **Phạm Thị Mai Duyên**

Công đoàn Bộ phận Khoa Ngoại ngữ

(Bài viết thể hiện quan quan điểm cá nhân về bạo lực gia đình)

Gần đây truyền thông thường đưa nhiều tin tức về bạo lực gia đình và vấn đề bạo lực gia đình có vẻ được nhiều người quan tâm hơn. Tuy nhiên, nhóm bạo lực gia đình mà mọi người thường hay quan tâm đó là bạo lực thể chất. Theo quan điểm cá nhân tôi, trong 4 nhóm bạo lực – *bạo lực tinh thần, bạo lực thể chất, bạo lực kinh tế và bạo lực tình dục* – thì bạo lực tinh thần đáng được quan tâm hơn cả vì:

- (1) Bạo lực tinh thần khó nhận biết và xử lý vì không để lại tang chứng, vật chứng.
- (2) Bạo lực tinh thần không chỉ xảy ra ở những gia đình có hoàn cảnh kinh tế khó khăn, học vấn thấp, thiếu hiểu biết về pháp luật mà nó xảy ra cả ở những gia đình trí thức, kinh tế khá giả.
- (3) Bạo lực tinh thần có thể gây ra hậu quả tiêu cực về lâu dài với sức khỏe, và tinh thần; đặc biệt là đối với trẻ em. Một khi bị bạo lực tinh thần trẻ sẽ có tâm lý không ổn định, lệch lạc về nhận thức và mất niềm tin vào cuộc sống.
- (4) Bạo lực tinh thần không chỉ ảnh hưởng trực tiếp đến tâm hồn và sức khỏe của cá nhân bị bạo lực tinh thần, mà nó còn ảnh hưởng đến các thành viên khác trong gia đình.

.....

Theo luật phòng chống bạo lực và gia đình, nạn nhân của bạo lực thân thể thường là phụ nữ, còn nam giới thường là nạn nhân của bạo lực tinh thần. Tuy nhiên, theo tôi, trẻ em mới là đối tượng dễ bị bạo lực tinh thần.

Luật phòng, chống bạo lực gia đình năm 2007 quy định các hành vi bạo lực tinh thần bao gồm: **Lãng mạ hoặc hành vi cố ý khác xúc phạm danh dự, nhân phẩm; cô lập, xua đuổi hoặc gây áp lực thường xuyên về tâm lý gây hậu quả nghiêm trọng...** hay thời gian gần đây, bạo lực tinh thần trong gia đình được định nghĩa gồm những lời

nói, thái độ, hành vi làm tổn thương tới danh dự, nhân phẩm, tâm lý của thành viên trong gia đình diễn biến ngày càng nghiêm trọng...Tuy nhiên, trong bài viết này tôi muốn chia sẻ một hình thức bạo lực tinh thần đối với trẻ mà xuất phát từ tình yêu thương của cha mẹ; đó là cha mẹ muốn con sống và làm theo ý cha mẹ. Dẫu biết rằng chung qui cũng bởi vì cha mẹ quá yêu con, muốn những gì tốt đẹp nhất cho con, mong muốn con có được cuộc sống hạnh phúc – theo quan điểm của cha mẹ - mà cha mẹ bắt ép con mình phải sống theo ý của cha mẹ:

(1) Cũng vì tương lai của con, mà con phải học giỏi, mà không phải chỉ giỏi mà còn là giỏi nhất, mà thiết nghĩ nếu trong lớp 40 học sinh bạn nào cũng giỏi nhất thì ai giỏi nhì?

(2) Cũng vì con phải học giỏi để sau này con có thể vào học được một chương trình đại học nào đó mà sau này ra trường dễ kiếm việc làm hoặc kiếm được nhiều tiền mà cha mẹ bắt con học ngày học đêm, học không có thời gian vui chơi, giải trí, học đến không biết tuổi thơ là gì?

(3) Cũng vì lo lắng cho tương lai của con, mà cha mẹ mong muốn hoặc bắt buộc con nên theo học một chương trình đại học nào mà cha mẹ nghĩ tốt cho con, chứ không phải một chuyên ngành mà con yêu thích?

(4) Cũng vì lo cho con mà cha mẹ muốn con cưới cô này, lấy anh kia cho cuộc sống của con sau này sung sướng hơn theo cách nhìn của cha mẹ?

.....

Như đã nói ở trên, dẫu biết rằng tất cả cũng xuất phát từ tình yêu con tuyệt đối, và không thể phủ nhận cha mẹ là người có kinh nghiệm, có kiến thức hơn con, nhưng có bao giờ cha mẹ tự đặt mình vào vị trí của con chưa? Có bao giờ cha mẹ cho con có cơ hội được bày tỏ quan điểm của con không? Cha mẹ có hiểu rõ sở trường, sở đoản của con mình không? Cha mẹ có bao giờ nghĩ mình đang bắt con mình phải sống theo ý cha mẹ muốn không? Và nguy hiểm hơn, cha mẹ có nghĩ mình đang bạo lực tinh thần con cái mình không?

Tôi không phủ nhận vai trò định hướng của cha mẹ đối với con cái; tôi cũng không cổ súy cho việc bỏ mặc con cái muốn làm gì thì làm? Nhân dịp kỉ niệm 20 ngày gia đình Việt Nam 28/06 và tháng hành động Quốc gia PCBLDG, tôi xin chia sẻ vài suy

nghĩ cá nhân về bạo lực tinh thần đối với trẻ theo cách nhìn của riêng tôi và mong muốn gửi một thông điệp đến quý bậc phụ huynh: Là cha mẹ, chúng ta có quyền mong muốn con chúng ta đạt được những gì chúng ta nghĩ là tốt đẹp cho con; tuy nhiên đôi khi cha mẹ nên dừng lại trong giây lát để hỏi chính bản thân chúng ta: chúng ta có đang bạo lực tinh thần con cái chúng ta không? Và đôi khi cũng cần có suy nghĩ: Được rồi, Con vui thì cha mẹ vui.

Xin cảm ơn.